

is nyúlnak ki az Orinoco ágyából, s ezek is útjába állnak a felfelé haladó gőzhajónak. A folyó partján néhol sűrű erdőségek nyúlnak nagy messzeségbe, másutt újra rónaság terül el.

Este felé járt már az idő, mikor Moitaco falvához érkeztek. Az nap 25—30 lieu-nyi utat tett meg a «Bolivar Simon».

Az éjszakát itt töltötték, mert a köd és a sötétség éppen nem voltak alkalmasak arra, hogy éjjel folytassák az utat. Martial szünyoghálóval gondosan betakarta a Jean kabinjának az ablakocskáját, hogy az utálatos moskító-legyek közül egyetlenegy se férközzék be az ő unokaöcséséhez, nyugalmát meg ne háborítsa. A vén kiszolgált katoná magával nem törődött, az ő viharedzett bőre vastag, nem hitte, hogy a szemtelen moskító-k anyyira oktanok legyenek, hogy az ő bőrét akarják kikezdeni.

Másnap kora reggel útra készen állott a gőzhajó. A matrózok gondoskodtak fáról, kiszállottak, a partmenti erdőkben elegendő fát vágtak és a hajóra szállították.

Az nap elhaladtak Santa-Cruz telep mellett, mely mindössze húsz házból állott, majd a Guanar szigeteket érintették, holott hajdanában a hittérítők tanyája volt, végül a kicsiny Muerto szigetét.

Mindezeket a szigeteket Jean már előre várta, sőt az irányt, a helyet is megmondta, hogy hol fogják találni.

— Nézd, nagybátyám, amott látom Matapabo szigetét!

— Lánczosadta, úgy látszik az a mennydörgős könyv mindent előre tud! — dörmögte az őrmester.

— Meghiszem azt! A könyv írója annak idején sokkal lassabban haladt; négy napig tartott neki az az út, melyet mi most huszonnégy óra alatt teszünk meg. Később nekünk is csónakra kell szorulnunk, csak úgy juthatunk San-Fernandóba. Ugyan mit törődünk mi azzal, csak egyszer valahára már ott legyünk, s nyomozásainkat megkezdhesük.

— Kell nyomra akadnunk, mert az én ezredesem nem mehetett úgy át Fernandon, hogy arról senki sem tudott. Majd kikutatjuk mi, hogy hova ment, s hol ütötte fel a sátrát... istenem, ha aztán szemtől-szembe fogunk vele állani, ha te a nyakán csüngesz... és ő tudni fogja, hogy...

— Hogy az unokaöcséd vagyok, ... az, a te unokaöcséd! — vágott közbe az ifjú attól félvén, hogy Martial egy őrzetlen pillanatban el találja árulni a titkot.

Másodnap este Mapire helység közelében állapodott meg a «Bolivar Simon».

A tudósok: Miguel, Felipe és Varines elhatározták, hogy partra szállanak s az esti szürkületben begyalognak a helységbe. Bezzeg Jean is szívesen csatlakozott volna hozzájuk, de Martial tudni sem akart róla. Az öreg erélyesen gyakorolta «nagybátyái» jogait. Az unokaöcsnek engedelmeskednie kellett.

Harmadnap irtózatoss záporosó kopogása, locsogása ébresztette fel a hajó utasait. Martial és unokaöcsese jóformán egész nap a társalgó szobában ültek. A tudós hármas szövetség is oda húzódott, mert a fedélzeten kinek lett volna kedve ázni? ... No hiszen volt ott szócata, még az árucikkeket szállító kereskedők is belemelegedtek az Orinoco-Guaviar-Atapabo-kérdést szét-szedték, bonczolták, heveskedtek, czáfoltak és bizonyították a nélkül, hogy egymást csak egy mákszemnyire is meggyózték volna.

Martial csak rázta a fejét, s hallgatta a haragos vitatkozókat. Végre kitört belőle a méltatlankodás:

— Már ugyan bizony miféle bolond dolog a miatt kapni hajba, hogy egy folyam hol eredett, s vajjon melyik a fő, melyik a mellékfolyó? A víz neki szalad a lejtőnek s aztán valahol egy nagyobb vízbe beleszakad...

— Világért sem bolond dolog az, nagybácsi — jegyzé meg Jean. Ha ilyen vitatkozások nem volnának, egyáltalában nem kellene geográfusoknak lenniök, s ha geográfusok nem volnának...

— Akkor nem tanulhatnánk geográfiát — vágott közbe az őrmester. Iszonyú! Ezek a mérges urak valószínűleg don Fernandoig fognak veszekedni.

Az eső miatt a vidéket sem lehetett megfigyelni. Nem láthatták Tigrítta szigetét, de mintegy kárpótlásul pompás halakat ettek ebédre, mert az Orinoco e helyütt halban nagyon gazdag.

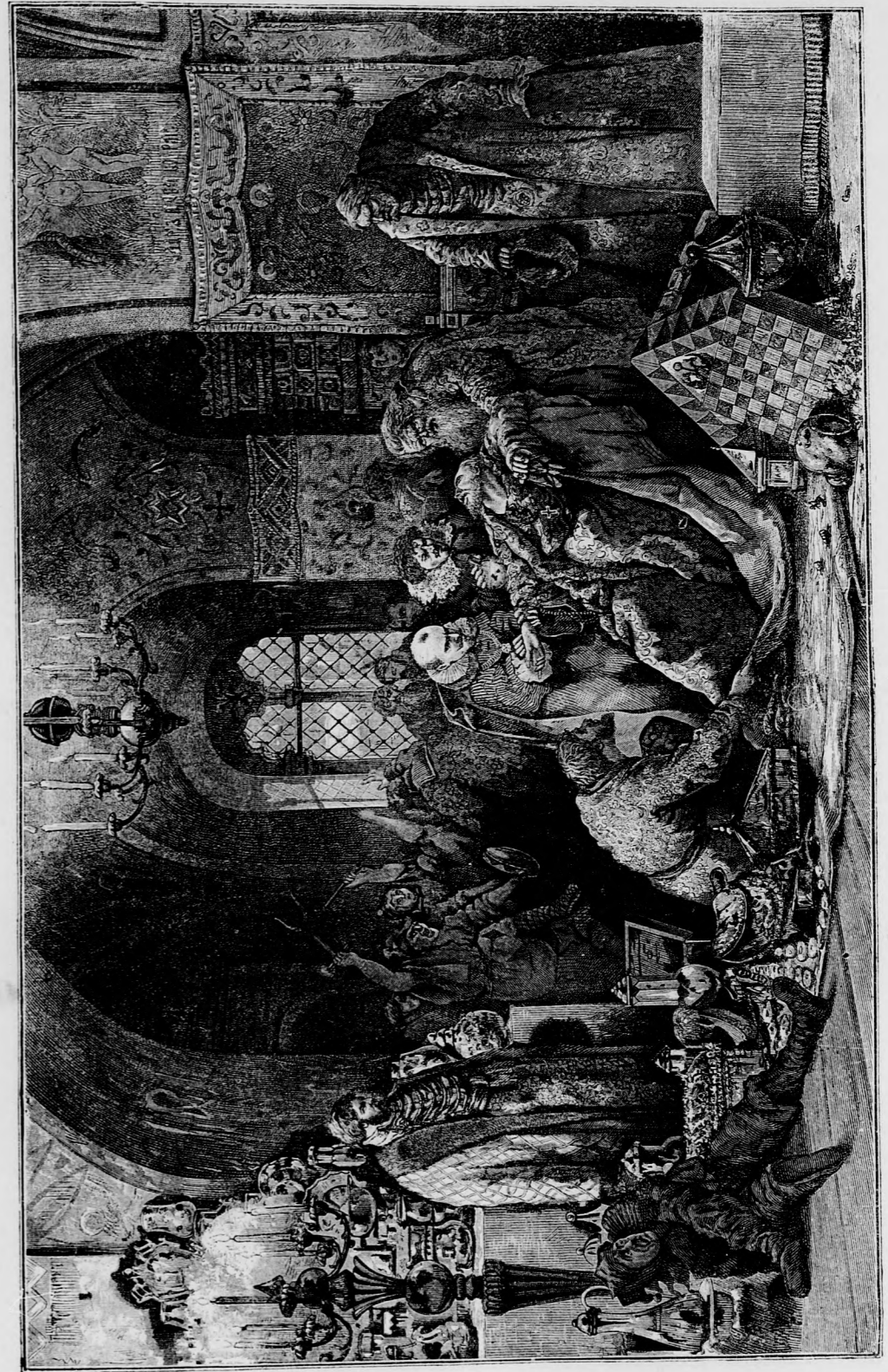
Este felé haladtak el annál a helynél, hol a Caura folyó szakad az Orinocoba. Ez a folyó Venezuela legszebb völgyein foly keresztül, s partján civilizált spanyol meszticzek laknak, a távolabb eső vidéken egy-egy nomád indiánus-csapat kószál s nagyjából marhatenyéztéssel foglalkozik.

Jean a francia utazó könyvét olvasságta, mintegy erőt merítve abból arra, hogy ő is megfeleljen annak a feladatnak, melyet kitűzött. Azok a veszélyek, melyek a francia utazót fenyegették, fenyegethetik majd őket is, ha feljebb hatolnak. Jean jóformán gyermek volt még, de lelkében érzett elég erőt, hogy dacoljon, küzdjön, s remélte, hogy Isten segítségével célzott fog érnei.

Az Orinoco a Caura torkolatától feljebb is még mindig nagyon széles, csaknem három kilométer, de mélysége nem mindenütt megfelelő, s így a «Bolivar Simon» kapitányának nagyon óvatossnak kellett lennie, hogy zátonyra ne jusson, mert néha meg-megzökkent a hajó, súrolta a feneket; ilyenkor az utasok megdöbbenek, mert könnyen eshetett volna kár a gőzesavarban vagy a keréklapátban.

No de szerencsére nem történt semmi baj, s estére az Orinoco jobb partján fekvő Las Bonitas nevű jelentékeny helységhez érkeztek.

(Folyt. köv.)

RETTENETES IVÁN CZÁR HALÁLA.

